PORNIREA CEASULUI

de Benjamin Rosenbaum

Agenta imobiliară pentru Tărâmul Piraților era bătrână. Dezgustător de bătrână. Greu de spus în cazul Babalâcilor, dar după cum arăta, părea să fi trecut de Treizeci. Persoanele ca ea nu mai au pielea suplă dar, folosind uleiurile şi pudrele potrivite, îşi pot ascunde majoritatea defectelor. Femeia din fața noastră nu se prea ostenise cu îngrijirea pielii. Avea riduri adânci în jurul ochilor şi sprâncenelor.

Şi abordase şi un stil Mămică: capot albastru, şorț cu volănaşe, mănuşi albe ca o gospodină pricepută la toate. Dacă ai de gând să goneşti prin părțile astea din Montana, etalându-ți sânii aceia mari şi tremurători ca piftia şi coapsele uriaşe, cred că aşa trebuie să-ți arăți considerația. A rostit ceva către cineva aflat în partea din spate a furgonetei, după care a pornit grăbită pe alee, îndreptându-se spre noi.

— Minunat loc, a exclamat ea. Şi zona e frumoasă.

— Uite, Suze, mămica ta, mi-a şoptit Tommy în ureche.

Respirația lui m-a gâdilat. L-am împins deoparte.

Era super, nu puteam să neg asta. Stăteam sub prova de cincisprezece metri a galionului pe care venisem să-l vedem. În jurul nostru, o flotă întreagă de cuirasate, goelete, fregate şi cutere se lăfăia pe peluzele extrem de bine îngrijite şi pe străzile cenuşii ca oțelul. Majoritatea proprietăților erau închise, cu aşternuturile de gazon neatinse. Doar câteva păreau locuite: peluze presărate de aparate, excavații începute cu buldozere de mici dimensiuni şi apoi abandonate, cu drapele de Bandă, Roi sau Familie fluturând pe arborele prova. Tunuri de apă ce amenințau trecătorii. Mi-am vârât mâinile în buzunarele pantalonilor şi m-am apucat să treier scame între degete.

— Deci sunt numai Nouari?

Doamna Trecută de Treizeci s-a încruntat.

— Doamnă, îmi pare rău, dar Legea anti-minoritară din 2035…

— Mda, rasă, sex, vârstă aetială, vârstă cronologică, preferințe stimulatoare sau origine națională… cunosc legea. Dar cine altcineva ar mai dori să trăiască în Tărâmul Piraților?

Doamna Trecută de Treizeci a deschis doar gura, dar nu a scos nici un sunet.

— Sau cine şi-o poate permite? a intervenit Shiri.

Se dusese glonț la scara din frânghie şi ajunsese deja la jumătatea ei. Pantofii de culoarea cireşelor coapte au trecut dincolo de margine, căutând

pe pipăite copastia ce ocolea casa. Mâinile Doamnei Trecute de Treizeci au tresărit într-un gest disperat de parcă încerca să se prindă strâns de ceva. Aşa li se întâmplă Babalâcilor când ne cocoţăm.

— Eşti săracă? a întrebat-o Tommy. De aceea te-mbraci aşa?

— N-o mai sâcâiți pe Doamna, a mormăit Max.

Max este Optarul nostru şi ia discriminările aetiale mai în serios decât noi ceilalți. Plus că-i mai simpatic decât noi. E şi Pompat; are doar un metru şi douăzeci înălțime, dar cu muşchi bioprelucrați ca un grepfrut. Trebuie să mănânce zilnic un kilogram de friptură de soia tratată cu medicamente doar ca să-şi păstreze greutatea.

Doamna Trecută de Treizeci şi-a dus palma la ochi şi a clipit puternic, ca şi cum ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi. Asta ar fi fost culmea! Ăştia nu plâng aproape niciodată. Nici măcar nu ne purtasem urât cu ea. Am căinat-o în sinea mea, de aceea m-am apropiat şi mi-am strecurat mâna într-a ei. S-a crispat şi şi-a retras mâna. Adio cu înțelegerea şi iertarea inter-aetială.

— Să aruncăm o privire la casă, am propus eu, vârându-mi mâinile adânc în buzunare.

— Galion, a zis ea printre dinți.

— Galion să fie.

Degetele i-au tresărit într-o mudra1 deschizătoare şi galionul a coborât o schelă de îmbarcare. Frumoasă treabă!

Recunosc sincer că eram toți incitați. Exact de mişcarea asta avea nevoie Banda noastră; cel puțin noi patru eram siguri de asta. Ne săturaserăm să trăim în ghetou – locuiam în trei case datând din secolul al XX-lea din Billings, într-o zonă „amestecată ca vârstă“, înțesată de Treişpari, Paişpari şi Cinşpari care jefuiau totul. Vorbim de o populație afectată de un blestemat de CDAS2; când îi lovise, virusul le blocase glandele pituitare şi tiroide în poziția deschis, lăsându-le să trimită în sistem tot ce acumulaseră. Nu mă refer doar la gigantism şi la probleme de sănătate provocate de supradoze de hormoni de creştere, testosteron, estrogen şi androgen, administrate vreme de treizeci de ani. Sufereau mai mult din cauza problemelor sociale – criminalitate, violență, orgii, gelozii – şi de autocompătimire permanentă.

Era adevărat, Max ținea la ei. Iar noi ceilalți ne simțiserăm măcar amuzați de viața dusă în ghetou. La petrecerile ocazionate de aniversări, puteam oricând surprinde celelalte Bande cu adresa noastră. Dar asta se întâmpla pe când eram acolo toți opt, înainte ca Ogbu şi Katrina să fi plecat spre sud. Când eram opt, ne simțeam ca o Bandă completă – invincibili şi suficient de puternici ca să luăm pe oricine în râs.

I-am urmat pe ceilalți în foaierul galionului. Console pentru videojocuri pe pereți, piscină sub podeaua transparentă şi retractabilă din material superceramic. Tavanul – adică puntea superioară, aşa cred – era la cincisprezece metri deasupra şi acolo se putea ajunge pe scări din frânghie şi

parâme ce se legănau. Pe o bară, un papagal flutura din aripi; părea viu, dar probabil că nu era real. Am trecut prin două despărțituri. Nenumărate locuri de dormit, dulapuri, rafturi, stații de lucru, atât cu ecrane plate, cât şi cu proiecție pe retină. M-am logat ca oaspete pe o stație. Lățime de bandă cât cuprindea. Asta îmi convenea. Mă pot îmbrăca precum un bărbat agent de bursă din secolul al XX-lea, cu costum la două rânduri şi bretele, dar în realitate sunt montoare de metraje. (Nu se întâmplă prea des ca un Nouar să aibă înclinații artistice; obsesia noastră de a rezolva probleme şi spiritul nostru dornic de concurență acerbă ne fac să fim buni ca speculatori pe piață, jucători de noroc, programatori şi biotehnicieni. Aşa ne-am câştigat banii şi reputația. Puțini dintre noi au răbdarea necesară pentru artă şi nici nu manifestăm vreun interes față de domeniu.)

M-am delogat. Max se dezbrăcase şi plonjase în piscină… ori poate că fusese gândită ca o cadă uriaşă. Tommy şi Shiri țopăiau pe o trambulină, făcând tot soiul de remarce obraznice. Agenta imobiliară renunțase la încercarea de a mai convinge pe cineva să-i asculte glasul pițigăiat. Se aşezase pe un scaun cu gel şi-şi masa o talpă cu palmele. Am intrat în bucătărie. O masă gigantică, o mulțime de scaune şi perne de şezut, un centru enorm de programare a hranei.

Am ieşit şi m-am dus direct spre Doamnă.

— Nu există plită.

— Plită? a clipit ea mirată.

Mi-am plimbat o palmă de-a lungul unei bretele.

— Îmi place să gătesc, am precizat.

— Găteşti?

Mi-am simțit încordarea din falcă şi umeri – m-am săturat până peste cap să aud că Nouarii nu gătesc – , dar apoi i-am văzut ochii. Sclipeau de încântare. O încântare binevoitoare. Mi-a adus aminte de mama, care se extaziase odată în fața unor prăjiturele tari ca piatra pe care i le pregătisem într-o dimineață de iarnă, pe vremea când locuiam într-un cartier sărac din Maryland, iar vârsta mea aetială era încă legată de ceasul Naturii. Mama, ridicând rochia de mireasă în care plănuise să mă dea alesului meu, ale cărei poale din dantelă mă gâdilau pe față. Într-o seară, pe când eram în colegiu, înălțasem privirea de la masa de cină în mijlocul unei fraze – îi vorbeam mamei despre Jobenul pe iepure, documentarul meu (o polemică înfocată pentru Emanciparea Sub-Cinciarilor; modul în care cibernetica avea să-i scoată din starea de dependență pe Prunci) şi văzusem în ochii ei că încetase de mult să mă mai asculte. Îmi dădusem seama că pentru ea nu eram un Nouar, ci că aveam nouă ani. Pricepusem că nu se uita la mine, ci prin mine, hăt departe… către alt acum şi altă eu: o Femeie. Cu globuri mari de grăsime numiți sâni, atârnându-mi de pieptul celeilalte eu a mea; înaltă cât uşa, moartă după bărbați şi gata să mă căsătoresc; un monstru masiv şi sexualizat ca şi ea, un uter pe picioare, o proto-Mamă. Ea o aştepta pe Susan aceea, Susan-Femeia, care n-avea să mai apară vreodată.

— Da, gătesc, am zis, mutându-mi privirea de la ochii Doamnei. Mi-am îndesat mâinile în buzunarele pantalonilor. Aş fi putut s-o îmbrăţişez, dar Max se scufundase în apă, iar Tommy şi Shiri încercau să se doboare unul pe celălalt de pe trambulină. Am ieşit.

— Am putea aduce un modul de plită! a strigat Doamna după mine. Un porumbel căuta de mâncare pe peluză. Era cam prăpădit şi agitat, indicii suficiente ca să-l socotesc real. Am rămas mult timp urmărindu-l, apoi cercelul meu a bâzâit. Am făcut mudra Acceptare.

— Suze? l-am auzit pe Travis.

— De ce întrebi? Cine crezi că-mi poartă inelul?

— Suze, a dispărut Abby.

— Cum adică, „a dispărut“?

— Nu mai răspunde. Locatorul ei e scos din uz. N-o găsesc nicăieri.

Când Travis devenea agitat, glasul începea să-i scârţâie. Acum îi suna precum chiţăitul unui şoarece prins în capcană.

Mi-am privit afişajul activ tatuat pe palma stângă. Travis era acasă. Am făcut mudra pentru Abby. Nu mi-a apărut nici o localizare.

— Rămâi pe loc, Travis. Plecăm chiar acum spre tine. Am urcat în fugă schela care ducea la bord. Max se îmbrăcase şi-şi ştergea şuviţele împletite cu un prosop luat din cuierul-pom din apropierea piscinei. Tommy şi Shiri stăteau la o masă cu Doamna Agent Imobiliar, uitându-se la documentele afişate pe ecranul din tăblia mesei.

— Trebuie să plecăm. A apărut o urgenţă personală, am zis eu. Max a venit imediat lângă mine.

— Stai puţin, vrem casa asta, a spus Shiri.

— Despre asta trebuie să discutăm toţi, am zis.

— Ce-ar fi de discutat? s-a mirat Tommy. Este impresionantă.

— Este prima pe care am văzut-o, am spus.

— Şi ce dacă?

Doamna Agent Imobiliar ne urmărea cu o expresie bănuitoare. Nu voiam să spun că Abby dispăruse. Nu de faţă cu ea. Nu în faţa atitudinii acelea de tipul „putem avea realmente încredere că reuşiţi să vă descurcaţi fără ajutorul unui adult?“, care emana din toată fiinţa ei ca o duhoare. Mi-am scos mâinile din buzunare şi le-am încleştat în pumni.

— Sunteţi de-a dreptul ridicoli! am spus.

— Şi care-i urgenţa asta? m-a întrebat Max calm.

— Ştiu ce-ar spune Travis şi Abby, a intervenit Tommy. Ei vor din tot sufletul o asemenea casă. S-o cumpărăm şi dup-aia o să avem liber tot restul zilei.

— Putem merge cu parapantele, a propus Shiri.

— Travis şi Abby nici măcar n-au fost de acord să-şi ia casă, cu atât mai puțin una ca asta, am spus eu.

Am simțit pe umăr palma lui Max.

— Asta pentru că încă n-au văzut-o, a spus Tommy.

— Care-i urgența? a întrebat Max.

— O fi deraiat vreun tren şi Suze trebuie să se asigure că-i prima care îl vede pe ecranul ei, a zis Shiri.

— Hai sictir, am spus şi am ieşit din casă.

Tremuram de adrenalină. Am urcat în maşinuța noastră de circ şi am pornit motorul. Max s-a grăbit să iasă după mine. M-am mutat pe locul din dreapta şi l-am lăsat pe el să şofeze.

— Îi putem lua mai târziu, a zis el. Sau o să vină c-un taxi. Ce s-a întâmplat?
Am făcut mudra lui Abby şi i-am arătat palma.

— Abby a dispărut. Travis n-a văzut-o şi n-o recepționăm. Max a ieşit în stradă.

— A plecat azi dimineață devreme, cu aparatul ăla de fotografiat în alb-negru, pe care i l-ai dat tu. Voia să facă nişte poze. Am desfăcut ecranul plat din bordul aflat în fața mea şi m-am logat.

— Ăsta nu-i un motiv ca să-nchidă locatorul. Sper că n-a stat prin apropierea casei – un Nouar care se plimbă singur prin ghetou şi face fotografii – închipuie-ți cum apare asta!

Am ieşit în viteză din Tărâmul Piraților şi am suit rampa ce dădea în I-90.

— Abby n-ar fi făcut o asemenea prostie, a spus Max. Nici el nu părea însă prea convins. Abby e cam impetuoasă, iar în ultima vreme mi se păruse melancolică.

— Să anunțăm poliția? a întrebat el, după o clipă de gândire. I-am aruncat o privire critică. Polițiştii sunt Babalâci; condițiile de înălțime îi fac pe Sub-Doişpari să nu fie admişi în rândul lor, iar Adolescenții sunt în general prea needucați şi indisciplinați. Nici eu, nici Max nu aveam legături printre ei ca să tragem ceva sfori.

— Aşteptăm până avem mai multe informații, am zis. Acum ține-ți gura şi lasă-mă să lucrez. Mergem spre casă.

Majoritatea oamenilor îşi închipuie că materialele filmate de domeniu public sunt reprezentate de această arhivă permanentă, universală, uşor de consultat, care conține tot ce se întâmplă, bine filmat, din toate unghiurile. Treaba celor din profesiunea mea este să contribuie la perpetuarea acestei iluzii. În realitate, rețelele sunt surprinzător de incompatibile. Există milioane de videocamere mobile ce rătăcesc în jurul şi în interiorul oricărei aglomerări urbane importante, dar au un procentaj ridicat de defecțiuni şi date false, iar imaginile pe care le înregistrează sunt neclare şi cu granulație

mare; le poți face vizionabile doar cu ajutorul a numeroase reconstituiri algoritmice pline de imaginație. Există, de asemenea, numeroase videocamere legate la net, dar deseori sunt ascunse în labirinturi încâlcite de aprobări şi protocoale. Şi mai există miliarde de senzori de mişcare, receptori audio, detectori de locație şi monitoare de date de trafic ce se adaugă amestecului, însă nu sunt bine corelate reciproc. Într-o duminică dimineața, în doar câteva ore, un kilometru pătrat din zona centrală a lui Billings generează suficiente date cât să umpli toate calculatoarele ce existau în lume în secolul al XX-lea, plus toate bibliotecile cu cărți tipărite pe hârtie din secolele anterioare. Căutarea devine un adevărat iad.

Dar eu sunt tare la asta. Aveam într-un fişier de date suficient metraj cu Abby ca să pot construi un copoi virtual de calitate, după care am creat vreo duzină şi i-am lansat în toată rețeaua. Curând au început să-mi sosească rezultatele. Abby traversase strada în fața casei noastre la 09:06 şi-şi decuplase locatorul; premeditat, mi-am imaginat eu, pentru că nu existau erori de logare. La 09:22, se oprise să mănânce covrigei şi tăiței japonezi la un magazin de delicatese de pe Avenue C; făcuse nişte fotografii în parc până la 09:56. Vorbise acolo cu o pereche de Cinşpari şi primise ceva de la ei. Din cauza imaginilor cu granulație foarte mare, n-am putut vedea ce anume, dar am simțit cum mi se zbârleşte părul de pe ceafă.

De la 10:03, am pierdut-o; urcase cu un lift într-o bancă şi dispăruse. În zona aceea din Billings există o rețea de pasarele private şi un tramvai aerian care sunt slab monitorizate. Am încercat o senzație de gol în stomac; dacă te străduiai, aceea era o modalitate grozavă să scapi de ochii urmăritorilor.
Am căutat-o pe Abby la toate ieşirile pasarelelor şi tramvaiului, cumpărând pe sistemul de schimb o putere de prelucrare suplimentară, pentru a rula mai rapid informațiile. Cu toate acestea, nimic.

Max pătrunsese cu maşinuța printre turlele şi aleile din Billings. Umbrele împestrițate şi cenuşii ale clădirilor din plastic translucid, metal şi ceramică se unduiau deasupra noastră. Am privit oamenii care se deplasau pe jos prin coridoarele din jur, de toate vârstele, mărimile şi culorile. O bătrână mergea încet pe un trotuar rulant, exact deasupra noastră; cred că era o aetiană Nouăzeciară, ceea ce însemna că avea vreo sută douăzeci de ani sau chiar mai mult. Păşea încet, fără să se precipite. Nu vezi aşa ceva în fiecare zi.

Am revenit la nişte metraje mai vechi pe care le aveam de la o petrecere aniversară şi am luat secvențe în care Abby umbla. I-am construit un profil ergodinamic şi l-am introdus în ogarii mei virtuali. Bingo! La 10:42, Abby părăsise tramvaiul aerian, deghizată. Cu pantofi cu talpă înaltă, trenci, sâni, coapse şi umeri falşi – se dădea drept Paişpară. Arăta ridicol, ca o costumație de Halloween. Consultase o bucățică de hârtie pe care o scosese din buzunar.

Până la 10:54, ajunsese într-o zonă cu reputație proastă.

— Porneşte spre 30 cu Locust, i-am spus lui Max.

— Rahat! a făcut el. Nu apelăm la poliție?

— N-am deocamdată nici o informație care s-atragă atenția poliției. Nimic care să dea de înțeles c-ar fi fost silită.

— Deci avem nevoie de altfel de sprijin, a zis el cu un aer sumbru.

— Da. Am ridicat privirea de pe ecran. Poți reuşi ceva?

— Cred că da.

A făcut câteva mudra cu o mână şi a început să vorbească:

— Salut, Dave, cum îți mai merge? Ascultă, omule…

Mi-am văzut de ale mele.

Ultima imagine a lui Abby fusese la ora 11:06. Era împinsă către o uşă de un Cinşpar uriaş. O ținea de un cot. Datele biodinamice culese de la câteva videocamere spitaliceşti aflate întâmplător în zonă mi-au confirmat că avea pulsul ceva mai ridicat. Să transmit datele acelea la poliție? Ar fi dovedit ele că Abby era victima unei constrângeri? De ce însă apelase la deghizarea aceea ciudată şi de ce se furişase hoțeşte? Fusese o simplă aventură? Ori o puteam băga în bucluc?

Oare Abby cumpăra droguri?

— Parkhill cu 32, i-am spus lui Max.

Aveam degetele încremenite şi mă uitam la acea ultimă imagine: Abby şi gigantul care o împingea în beznă.

— Ne poți întâlni la intersecția dintre Parkhill şi strada 32? tocmai spunea Max. La naiba, ştiu, omule – tocmai de-aia am nevoie de tine. Când am ajuns acolo, ne aşteptau cinci prieteni de-ai lui. Patru erau clar de la sala de forță pe care o frecventa. Doi erau probabil Nouari sau Decari (unul brunet, celălalt roşcat şi plin de pistrui) şi aveau o musculatură mai impresionantă decât a lui Max, cu capetele cocoțate ca nişte nucşoare pe corpurile cât uşa. Ceilalți doi erau Adolescenți Pompați; pesemne Cinşpari sau Şaişpari. Fețele cu trăsături slave şi părul blond contrastau cu trupurile ce aminteau de canapele pentru patru persoane sau de frigidere industriale: aveau degetele de mărimea brațelor mele şi coapsele cât tot corpul meu. Nu vedeam soluția pentru a-i vârî în clădire.

Şi mai era un al cincilea: un Treiar Amplificat. O fată cu brațe minuscule, care stătea nițel mai departe de ceilalți. Iar ei se temeau evident de ea. Urmărea norii cu un ochi blând şi căprui şi avea un zâmbet serafic. Celălalt ochi era piatra prețioasă scânteietoare a unui conector cu rază laser, iar pe scalpul şaten se vedeau sclipind şi alte porturi şi intrări, printre cărările dintre codițe.

Max a oprit maşinuța.

— Cine-i Treiarul? l-am întrebat.

S-a întors către mine. Părea nervos, de parcă se temea că o să-mi bat joc de el.

— Sora mea, Carla.

— Cool, am zis imediat.

A coborât înainte să spun ceva şi mai ridicol, de exemplu: „E frumos c-aţi rămas apropiaţi“.

Am deschis portiera din partea mea şi am înghețat… Carla se apropia în fugă de noi.

— Max! a ciripit ea şi l-a cuprins în braţe, îngropându-şi faţa în abdomenul lui.

— Ce mai faci, scumpo? a întrebat el, îmbrăţişând-o.

Am aruncat o privire la afişajul din palmă. Era alb. La fel şi ecranul din maşinuţă. Puteam paria că în preajma Carlei nu se putea înregistra nimic. Uneori puteai preciza unde apăreau Treiari sau Doiari Amplificaţi în imaginile publice, urmărind zonele albicioase, petele micuţe ce sugerau defecţiuni inexplicabile, care-i urmau oriunde s-ar fi deplasat. Făcusem odată un documentar experimental despre Amplificarea Sub-Cinciarilor utilizând metrajele acelea albicioase. L-am intitulat Fii atent ce-ţi doreşti; un soi de urmare răutăcioasă peste ani la Jobenul pe iepure.

— Ia-mă-n cârcă! a spus Carla şi Max i-a ridicat imediat trupuşorul pe umeri.

— Carla, ea e Suze, a zis Max.

— Nu-mi place, a anunţat ea.

Faţa lui Max s-a crispat de spaimă, iar eu am simţit că-mi sare inima din piept. Am strâns portiera atât de puternic, încât unghiile mi-au intrat în cheder.

Carla a explodat în chicote de râs, după care a început să sughită. — Glumeam! a spus printre icnete. Ce caraghioşi sunteţi voi!

Am încercat să zâmbesc. Încet, Max s-a răsucit către uşă. Era o monstruozitate din oţel, de felul celor cu placă de acces biodinamic care-i guvernează sistemul de securitate. Asemenea instalaţii ar trebui să fie practic invulnerabile la atacurile cibernetice. Carla a fluturat din mână spre ea şi s-a deschis. Cei patru băieţi-muşchi s-au bulucit înăuntru – abia aşteptau să ajungă la Abby şi să se îndepărteze de Carla – , iar noi trei i-am urmat, cu Carla tot în cârca lui Max.

Scara era întunecoasă şi mucedă: mirosea a Adolescenţi, cu toate glandele şi excreţiile lor, respingătoare şi acre. Majoritatea luminilor murale se stinseseră şi singura porţiune care mai funcţiona în capul treptelor pâlpâia intermitent verde şi roşu, astfel că trupurile băieţilor-muşchi ce urcau apăreau şi dispăreau în staccato stroboscopic. Pistruiatul a ajuns primul în dreptul uşii din vârf. Când a întins mâna spre clanţă, am auzit un geamăt prelung, urmat de o serie de icnete. Aproape ca nişte lătrături. Iar apoi, ceva mai slab, un scâncet – un scâncet ascuţit şi feminin – la fel ca sunetul scos de cineva torturat, cuprins de disperare.

Carla a început să plângă.

— Nu-mi place!

— Ce-ai păţit scumpo? a întrebat-o Max, cu glas temător. Ce-i dincolo de uşa asta?

— N-o întreba asta! m-am răstit la el. Distrage-i atenţia, idiotule!

— Max, s-o fac să dispară? a întrebat Carla printre hohote de plâns. Să-i fac să se-oprească?

— Nu! am exclamat şi eu şi Max în acelaşi timp.

— Max, am spus pe cât de blând puteam, ce-ar fi ca tu şi Carla să vă duceţi la maşinuţă şi să jucaţi ceva frumos?

— Dar poate c-ar trebui să..., a zis el, privindu-mă printre genunchii mici şi tremurători ai Carlei.

— Acum! am strigat şi am trecut pe lângă ei.
Pe sub uşă se auzeau gemete şi gâfâieli. Băieţii-muşchi s-au uitat agitaţi la mine. Am auzit lipăitul tălpilor lui Max, care cobora treptele din spatele meu şi începuse să cânte „Picioruşe de paing“.

— Înăuntru! am şuierat printre dinţi.

Cei doi Nouari supermusculoşi au împins cu umerii în uşă. Aceasta s-a deformat şi a scârţâit, dar a rezistat. Dinăuntru s-a auzit un ţipăt înfundat. Cei doi Adolescenţi Pompaţi s-au încordat, proptindu-se în perete, au îndoit genunchii şi s-au ghemuit cu umerii sub fundurile Nouarilor.

— Gata... acum! a strigat cel mai solid dintre ei şi au împins toţi patru în acelaşi timp.

Uşa s-a deschis brusc, iar băieţii-muşchi au căzut claie peste grămadă înăuntru. Am sprintat peste trupurile lor, călcând pe fesa unuia, pe umărul altuia, apoi pe alt umăr şi am ajuns în cameră.

De pe un covoraş care imita o piele de tigru, întinsă printre gunoaie, doi Cinşpari uriaşi şi goi puşcă au ridicat privirile spre mine. Pielea masculului era unsuroasă şi plină de coşuri; părul lăţos îi cădea peste umeri şi muşchii braţelor. Femela era ţintuită sub el, cu sânii gigantici atârnând de o parte şi de alta a cutiei toracice slabe şi genunchii încolăciţi în jurul coapselor lui. Între tufişurile încâlcite de păr pubian, o porţiune din penisul masculului se vedea ca o punte de unire, purpurie şi umflată.

— Pfui! am strigat, iar ei au căzut pe podea şi au tras blana de tigru deasupra. Unde-i Abby?

— Bună, Suze, a rostit Abby sec de pe un fotoliu aflat în stânga mea.

Purta o salopetă albă şi ţinea în mână un pix şi un carneţel.

— Ce dracu’ faci aici? am ţipat.

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru.

A arătat către mormanul de băieţi-muşchi care se ridicau în picioare cu expresii mirate pe feţe.

— Abby, dar ai dispărut! am spus şi am început să-mi vântur braţele ca o marionetă. Locator… zonă cu faimă proastă… deghizată… ne-am speriat… pfua!

— Ai de gând să mă urmăreşti cu o armată ori de câte ori o să-mi închid locatorul?

— Da!

A oftat şi a lăsat deoparte carneţelul şi pixul.

— Îmi pare sincer rău, le-a spus ea Cinşparilor, Oricum aproape că-mi terminasem timpul. Vă deranjează dacă vorbim aici câteva minute?

— Da, a bolborosit femela.

— Haide, Abby, am intervenit. Nu se pot opri la jumătate. Trebuie să… ştii şi tu, să termine ce… făceau. Până nu termină, creierii nu le vor funcţiona corespunzător.

— Bine, a admis Abby. În regulă, ă-ă-ă… mulţumesc.

Ajunşi pe scară, am zis:

— Nu te puteai mulţumi cu un canal porno?

— Nu-i acelaşi lucru. Acolo totul e studiat şi comercial. Voiam să vorbesc cu ei înainte şi după. Trebuie să aflu… cum este.

— De ce?

S-a oprit o clipă pe scară şi am imitat-o. Mormăind, băieţii-muşchi au ieşit în stradă, iar noi am rămas singure în lumina stroboscopică, verde şi roşie.

— Suze, vreau să pornesc ceasul.

M-am simţit ca şi cum mi-ar fi azvârlit o găleată de apă ca gheaţa pe spinare.

— Ce vrei să faci?

— O să urmez tratamentele, a spus ea repede, de parcă s-ar fi temut că o voi întrerupe. Tratamentele s-au îmbunătăţit în ultimii ani; practic, nu există efecte secundare. Au făcut progrese şi-n cazul sugarilor. Peste cinci ani, s-ar părea că majoritatea pruncilor nu vor mai suferi deloc efectele de retenţie, aşa că…

Ochii mi se umpluseră de lacrimi.

— Ce tot spui acolo? am strigat. De ce vorbeşti ca ei? De ce spui că a fi ca noi este o stare ce poate fi vindecată?
Am izbit cu pumnul în perete şi m-a durut. M-am aşezat pe o treaptă şi am izbucnit în plâns.

— Suze, a zis Abby. S-a lăsat jos alături de mine şi mi-a înconjurat umerii cu braţul. Îmi place să fiu ca noi… dar vreau…

— Chestia aia? am strigat, împungând cu degetul spre uşa de unde se auzeau din nou gemete. Asta vrei? Preferi aşa ceva decât să ne ai pe noi?

— Vreau totul, Suze. Vreau toate etapele vieții…

— Oh, toate etapele idioate, concepute de un Dumnezeu idiot, care ne-a mai dat şi moartea şi cancerul şi…

Ea m-a prins de umeri.

— Suze, ascultă-mă! Vreau să ştiu cum este ceea ce-i acolo sus. Poate n-o să-mi placă şi atunci n-o s-o fac. Dar vreau să am copii, Suze.

— Copii? Abby, ovulele tale au patruzeci de ani…

— Întocmai. Exact, ovulele mele au doar patruzeci de ani, iar majoritatea sunt încă viabile. Cine ai vrea să aibă copii, Suze? Babalâcii? Lumea porneşte din nou la drum şi eu…

— Lumea a fost minunată! am zis şi m-am smuls de lângă ea. Lumea a fost bună!

Mucii şi lacrimile mi se scurgeau pe față, drept în gură, sărate şi lipicioase. Mi-am şters fața cu mâneca hainei de agent de bursă, lăsând pe ea o urmă lucioasă şi îngălată ca de melc.

— Ne-a fost bine…

— Nu-i vorba despre noi…

— Uf, lasă prostiile! M-am ridicat brusc în picioare, prinzându-mă de balustradă, ca să-mi mențin echilibrul. Ca şi cum o să trăieşti cu noi într-un galion având tunuri cu apă şi vei merge la petreceri aniversare! N-o să mai faci asta, Abby, nu te amăgi! O să devii aşa! am gesticulat spre uşa de sus. Gelozie sexuală şi economie de schimb sexual şi înşelătorie şi exploatare reciprocă şi monogamie serială şi divorț şi toate lucrurile nebuneşti şi stupide…

— Suze…, a şoptit ea.

— Gata, nu vreau să mai aud nimic! am spus. Nu mai deschide subiectul! Dacă asta vrei, fă-o, dar atunci ne laşi în pace! Clar? Nu mai eşti binevenită.

M-am întors şi am început să cobor treptele. Cară-te dracului! Max mă aştepta la piciorul scării. Nu mi-a plăcut felul în care se uita la mine. Am trecut pe lângă el.

Băieții de la sala de forță erau în maşinuță şi înfulecau cu entuziasm sandvişuri lungi de aproape un metru. Carla stătea pe treptele din fața clădirii şi vorbea cu o păpuşă din cârpe. A ridicat ochii şi nestemata roşie a ochiului i-a sclipit spre mine – pentru o clipă, mi-a părut la fel de orbitoare ca soarele privit la amiază. După aceea şi-a îndreptat ochii spre cer.

— Ție de ce anume ți-e frică? m-a întrebat.

M-am rezemat de cadrul portierei şi n-am scos o vorbă. O pală de vânt a suflat în lungul străzii, făcând ghemotoacele de hârtie să danseze pe trotuar.

— Mie îmi este frică de vaci, a continuat ea. Iar Millie –a ridicat păpuşa de cârpă – se teme de… ă-ă-ă… ă-ă-ă… ştii chestia aia unde, dacă iei toți banii pe care oamenii îi cheltuiesc şi felul în care se uită unii la alții în ziua aia şi-i bagi în cum va fi vremea şi dup-aia poți să cânți la pisici şi la altele? De aia se teme ea.

Mi-am şters ochii cu mâneca.

— Tu poți vedea viitorul, Carla?

Ea a chicotit, după care a redevenit serioasă.

— Voi vă-nşelați rău în privința asta. E doar un joc inventat de voi. Nu există nici un viitor.

— Ție-ți place că eşti Amplificată? am întrebat-o.

— Mie-mi place, dar lui Millie nu-i place. Pe ea o sperie, da' ea-i proastă. Millie vrea să fim ca oamenii şi copacii şi să nu trebuiască să-ndreptăm lucrurile mereu. Dar atunci nu ne-am mai putea juca balşoi-gemeinschaft-epistemă-mekhashvei-ibura.

— Am înțeles.

— Max o să iasă cu Abby la patru mii cinci sute şaizeci şi două de milisecunde după ce o să termin eu de vorbit şi coeziunea proiectată a grupului va creşte cu treizeci şi şase la sută dacă nu vă certați acum aşa că trebuie să plecați cu maşinuța iar eu o să le ofer o plimbare şi mi-ar plăcea să locuiesc cu voi dar ştiu că vă bag în sperieți dar nu-i nimic şi pot veni în vizită de ziua lui Max?

— Da, i-am răspuns. Poți veni în vizită şi la aniversarea mea.

— Serios? Pot veni? A sărit în sus şi m-a strâns în brațe, cuprinzându-mi talia şi apăsându-şi obrazul de pieptul meu. Pfiu, nici n-am ştiut c-o să spui asta!

S-a îndepărtat de mine şi mi-a zâmbit, apoi a făcut semn către maşinuță.

— Bine, acum, pleacă repede! Pa!

Am urcat în maşină şi am pornit motorul. Carla mi-a făcut semn cu mâna, ba chiar a ridicat brațul lui Millie şi l-a fluturat în direcția mea. Uşa din spatele ei s-a deschis, am văzut pantoful lui Max şi am pornit. După ce am ajuns la câteva sute de metri de Carla, ecranul a revenit la viață şi cercelul meu a început să bâzâie nebuneşte. I-am acceptat să-mi facă legătura cu Travis.

— Abby n-a pățit nimic, i-am zis. E cu Max. Vor veni acasă.

— Cool, a făcut el. Uff! Ce uşurare!

— Mda.

— Tommy şi Shiri mi-au trimis un film cu casa. Arată superb. Şi ție-ți place?

— Da, la nebunie.

Ajunsesem deja pe I-90. Dincolo de turlele şi tramvaiele aeriene din Billings am văzut suburbiile ca de bâlci întinzându-se în faţa mea: mori, castele, corăbii, domuri, păduri de basm.

— Cool, fiindcă cred c-au semnat nişte documente sau altceva.

— Poftim? Travis, trebuie să ne punem toţi de acord!

În timp ce am spus asta, mi-am dat seama că Abby era singura care nu văzuse casa aceea. Am strâns mai tare volanul între degete şi am izbucnit în plâns.

— Ce-i? Ce-i? l-am auzit pe Travis.

— Travis! am scâncit. Abby vrea să pornească ceasul!

— Ştiu, a mormăit el.

— Cum? Ştiai?

— Mi-a zis azi dimineaţă.

— Şi de ce n-ai spus nimic?

— Mi-a cerut să-i promit.

— Travis!

— Speram c-o vei convinge tu să renunţe.

Am ales ieşirea spre Tărâmul Piraţilor, trecând cu viteză printr-un tunel din plastic oranj, ornamentat cu schelete animate ieşind din dulapuri.

— N-o poţi face pe Abby să se răzgândească.

— Dar trebuie s-o convingem, Suze, trebuie! Haide, nu se poate să ne-ndepărtăm unii de alţii chiar aşa. Katrina şi Ogbu… Începuse iarăşi să chiţăie ascuţit ca un şoarece prins în cursă şi, brusc, m-a cuprins greaţa.

— Ţine-ţi gura şi nu te mai văicări! am strigat la el. Ori se răzgândeşte, ori nu, dar e clar că n-o va face, aşa că va trebui să te ocupi de asta.

Travis a rămas mut. I-am comunicat cercelului să întrerupă legătura şi să blocheze toate apelurile.

Am oprit în dreptul galionului şi am coborât. În torpedo am găsit o batistă cu care mi-am şters faţa cu atenţie. Costumul meu, ca un articol de calitate deosebită ce era, înghiţise şi digerase deja toţi mucii care îi revărsasem pe el – pesemne că proteinele aveau să-i facă bine. Mi-am verificat faţa într-o oglindă; nu voiam ca Doamna Agent Imobiliar să mă vadă cu faţa buhăită de plâns. Din câte îi ştiam pe Shiri şi Tommy, pesemne că se aflau încă înăuntru şi descoperiseră vreun ring pentru patine cu rotile sau vreo încăpere pentru rodeo.

Furgoneta demodată – o maşină cu adevărat clasică, poate chiar funcţionând pe benzină – a Doamnei Agent Imobiliar era parcată lângă casă. M-am apropiat de ea. Portiera glisantă laterală era deschisă. M-am uitat

înăuntru.
Înăuntru, citind o carte, se afla un Nouar. Era o fată echipată de sus până jos în Puştisme: codițe scurte, tricou cu barete imprimat cu un căluț, şosete cu motocei în culori foarte vii. Împreună cu costumul în stil Mămică al Doamnei, era perfect logic, chiar dacă deformat. Jocul acesta de-a „Hai să ne prefacem“ mi se pare din cale afară de deprimant şi jalnic, dar fiecare cu ciudățeniile lui.

— Salut, am rostit.

Ea a ridicat privirea.

— Ă-ă-ă… salut.

— Locuieşti prin apropiere?

A strâmbat uşor din nas.

— Mamei nu-i… ă-ă-ă… place să vorbesc despre asta cu străinii. Am dat ochii peste cap.

— Ce-ar fi să nu mai joci rolul de fetiță cuminte? Am pus o întrebare simplă.

Fetița m-a fulgerat cu privirea.

— N-ar trebui să faci atâtea supoziții despre oameni, a zis ea şi a ridicat ostentativ cartea în dreptul ochilor.

Am auzit țăcănitul pantofilor Doamnei pe alee. Am simțit o mâncărime în creştetul capului. Unele lucruri nu erau tocmai curate în povestea asta.

— Ah, salut! a zis Doamna cu un aer vesel, chiar dacă stângaci. Văd că ai cunoscut-o pe fiica mea.

— Este realmente fiica ta, sau voi două nu mai puteți ieşi din rolurile astea?

Doamna şi-a încrucişat brațele peste piept şi m-a fixat cu ochii ei verzi.

— Corintha a contractat sindromul de inhibiție a dezvoltării sistemului de comunicare când avea doi ani. A început tratamentul în urmă cu şapte ani.

Mi-am dat seama că rămăsesem cu gura căscată.

— Este un Doiar care a pornit ceasul? A trăit douăzeci şi cinci de ani ca un copil de doi ani neamplificat?

Doamna s-a aplecat pe lângă mine spre interiorul furgonetei.

— Scumpo, te simți bine acolo?

— Grozav, a răspuns Corintha dindărătul cărții. Cu excepția ocazionalilor ignoranți care-şi dau cu presupusul.

— Corintha, nu fi obraznică, te rog, i-a spus Doamna.

— Scuze, a zis copila.

Doamna s-a întors către mine. Cred că aveam ochii cât cepele. Ea a pufnit în râs.

— Să ştii că ți-am vizionat documentarele.

— Serios?

— Da. S-a rezemat de furgonetă. Tehnic vorbind, sunt bine făcute şi eu consider că o mare parte din ceea ce ai realizat este foarte convingător. Cel cu metrajele alburii… m-a făcut să înțeleg realmente cum este viața pentru copiii cablați în Internet.

O modalitate greşită şi anapoda de a exprima situația, dar m-am mulțumit să spun:

— Ă-ă-ă… mulțumesc.

— Pe de altă parte, cred că eşti foarte nedreaptă față de cei dintre noi care nu şi-au Amplificat copiii. Cine-ți vede filmele îşi închipuie că toți părinții care n-au apelat la Amplificare au cedat înaintea stării de Epuizare Parentală şi şi-au trimis copiii la grădinițele-internat guvernamentale, vizitându-i doar de Crăciun. Ori că au dus o existență barbară, incestuoasă şi plină de abuzuri. A aruncat o privire spre fiica ei. De când s-a născut, Corintha mi-a bucurat existența în fiecare zi…

— Haide, zău, mamă, a făcut fetița dinapoia cărții.

— …dar n-am vrut să-i împiedic în nici un fel dezvoltarea. Am socotit că nu Amplificarea era soluția. Cel puțin pentru ea.

— Şi ai considerat că ai dreptul să decizi, am zis eu.

— Întocmai, a spus ea şi a întărit cu o mişcare viguroasă din cap. Am socotit că aveam obligația de a decide.

Suze cea pe care o cunosc toți ar fi dat un răspuns foarte tăios la asta. Dar nu şi acum. Am urmărit-o pe Corintha trăgând cu ochiul din spatele cărții.

O vreme, între noi a domnit tăcerea. Corintha a revenit la lectură.

— Prietenii mei mai sunt înăuntru? am întrebat.

— Da, mi-a răspuns Doamna. Vor să cumpere casa. Cred că-i foarte potrivită pentru şase persoane şi…

— Cinci, am zis cu glas răguşit. Cred că vom fi doar cinci.

— Aha, a spus Doamna fără să trădeze vreo emoție. Îmi… pare rău să aflu asta.

Corintha şi-a lăsat cartea deoparte.

— Ce s-a întâmplat?

Eu şi Doamna am privit-o.

— Şi asta-i o întrebare obraznică? s-a mirat ea.

— Este cam indiscretă, scumpo, a spus Doamna.

— Ă-ă-ă..., am început eu şi m-am uitat apoi la Corintha. Cineva dintre noi vrea... vrea să pornească ceasul. Să reînceapă procesul convențional de îmbătrânire biologică.

— Şi? a întrebat Corintha.

— Scumpo, a zis Doamna. Uneori, dacă oamenii... suferă schimbări, nu vor să mai trăiască împreună.

— Asta-i o prostie, a spus Corintha. Dacă nici măcar nu v-ați certat... Dacă nu-i decât dorința cuiva de a creşte... Eu nu voi renunța niciodată la prietenii mei pentru aşa ceva.

— Corintha!

— De ce n-o laşi să vorbească? Eu încerc să-ți respect ideile arhaice legate de relația părinte-copil, dar văd că nu m-ajuți defel.

Doamna şi-a dres glasul.

— Îmi cer scuze, a spus ea după o clipă de tăcere.

Am aruncat o privire către catargul principal şi tunurile galionului nostru. Către peluza elegantă. Locul avea de toate. Trambuline şi piscine, frânghii în care să te legeni şi tot soiul de jocuri. Îmi puteam imagina ce petreceri aniversare aveam să ținem acolo, cu cântece, torturi, cadouri şi jocuri, cu toți invitații udându-se, cu arme cu spumă şi animale artificiale, din diverse specii nebuneşti. Puteam angaja clovni şi acrobați, actori-povestitori şi magicieni. Noaptea puteam dormi în hamacuri pe punți sau înveliți în pături pe peluză, sub stele, sau toți grămadă, în spațiul foarte generos de la pupa.

Dar nu reuşeam s-o văd pe Abby acolo. Nu puteam să văd o Abby care creştea în înălțime, căreia îi înmugureau sânii, care dorea să facă sex cu maimuțe uriaşe, masculi sau femele, sau şi cu unii şi cu alții. Care să dorească intimitate, să vrea să-şi aducă alți prieteni al căror ceas pornise, pentru a şuşoti şi hohoti cu ei despre menstruație sau despre ritualuri de împerechere. Abby cu un partener. Abby cu copii.

— În apropiere de Rimrock Road, a rostit încet Doamna, există un conac vechi. Nu-i chiar la fel de luxos sau de... tematic ca acesta, dar clădirea principală a fost dotată pentru grupuri preocupate în principal de destindere. Are de asemenea două anexe exterioare care permit un anumit grad de intimitate şi... stiluri diferite de viață.

M-am ridicat în picioare. Mi-am scuturat pantalonii. Apoi mi-am vârât mâinile în buzunare.

— Vreau să-l vedem şi pe acela, am spus.

pentru Jeff şi Terri

Traducerea: Gabriel Stoian